

www.jollibre.com

© Del text: 1999, Jordi Andreu i Corbatón
© De les il·lustracions: 1999, Anna Clariana

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.
Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)
08908 L'Hospitalet de Llobregat
Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-09-1

Dipòsit legal: M-39.137-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: maig de 2018

Més de 5 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Mixatxibutxi

Jordi Andreu i Corbatón

Il·lustracions d'Anna Clariana

jolibre

Als meus pares, per tota la seva paciència.

*A la meva germana Laia, per les seves
magnífiques idees i la seva gran imaginació.*

A l'Anna, per estar sempre al meu costat.

Finalment ja brilla el sol

Com en Marc havia dit, el sol brillava al capdamunt del cel com un rovell d'ou de gallina. I com en Marc, el tutor i professor de matemàtiques, també havia dit, el dia que això passés, tots sortirien al pati a jugar. I així va ser!

7

8 El timbre de l'escola retronava al passadís i els nens, esbojarrats, corrien en totes direccions contents per la notícia. Entre xiscles esfereïdors (a la Berta la sentien des de l'altra punta de món amb aquella veu de xiulet), guirigall i xirinoia, en Marc els manava els deures, que estava segur que ningú no faria. Com si fossin un ramat de cabres es van escapar cames ajudeu-me en direcció al fangar en què s'havia convertit el pati de l'escola.

–Aneu amb compte! No us embruteu gaire!! –cridava en Marc una mica espantat per aquella revolució.

Durant dues o tres setmanes, havia estat plovent dia sí, dia també, i ara que finalment el sol lluïa al mig del cel, els havien deixat sortir a fora. A alguna mare li agafaria mal de cap quan veiés el seu fill tornar

de l'escola recobert d'una mena de mantell de xocolata. I és que als nens els agrada molt embrutar-se!

Amb tan sols mitja hora, els nens de l'Escola Capvespre van aconseguir l'impossible: tornar a classe com si s'haguessin arrossegat pels aiguamolls. La Berta portava el vestit mig estripat perquè el bèstia d'en Martí l'hi havia estirat quan estava a punt de marcar un gol! Els germans Robert i Esteve havien perdut les sabates; la Marta no trobava la seva nina: en Manel la hi havia penjada a un arbre; en Joan havia caigut de cap a terra i portava un trau a la cella..., i, finalment, el grup dels tres porquets: en Josep, en Bernat i l'Eugeni van entrar a classe empastifats de fang de cap a peus. A en Marc, gairebé li agafa un atac de cor: aquells nens eren pitjor que un terratrèmol!

Era dijous, un dia qualsevol d'abril, i en Josep tornava cap a casa amb la motxilla a l'esquena. Tornava caminant alegre per la vora del riu amb un somriure als llavis i els pantalons bruts. Bé, si hem de dir la veritat, portava fang als pantalons, als mitjons, a les sabates, a la camisa, als cabells, al...

«Avui la mare em renyarà!», pensava mentre caminava—. «I el pitjor de tot, em farà dutxar...».

Passejava vora el riu, l'ample riu que creua Tortosa, i s'apropava a poc a poc a casa seva. Ara passava per davant del mercat. Eren les cinc de la tarda d'un dia assolellat i potser per això, hi havia prou enrenou. Des que dos anys abans havien restaurat el mercat, també obrien a la tarda, i aquell aldarull típic d'aquests llocs, s'escampava per les rodalies com un soroll ensordidor. Una mica més enllà, entre els pagesos que ja recollien les caixes de

fruita, un home perseguia dues gallines que no volien entrar dins la gàbia.

–Veni, tites, veniu! Si no us vull cap mal, jo! –deia el pagès mentre anava cap aquí i cap allà.

Però les gallines havien vist que la tia Pepeta, la germana del pare d'en Josep, es pas-sava la llengua pels llavis pensant en el gust del brou que faria amb aquells exemplars. I em sembla que encara ara estan intentant agafar-les!

11

Va creuar dos o tres carrers més i hi va arribar. Va pitjar el botó del segon pis i ja dins, va començar a pujar les escales fins a la seva porta.

–Mare, mare! –va cridar en Josep mentre tirava la motxilla a terra.

–Què són aquests crits? –va respondre intrigada la mare des de la cuina, sempre atrafegada amb alguna cosa.

–Avui hem sortit a jugar al pati...

–Tranquil, tranquil! No corris per la casa!
I deixa la motxilla damunt la taula! Déu
quin xiquet, si sembla que s'afoni la casa!
Què has dit que heu fet? –la mare contesta-
va mentre ficava el cap dins d'una olla.

12   –En Bernat, l'Eugeni, jo... hem fet un partit de futbol! Ha estat molt divertit... –explicava content en Josep.

–Santa Catalina! –va exclamar la mare quan el va veure–. Però es pot saber a quin forat has caigut? Si portes tot el fang de la ciutat enganxat als pantalons!!! Apa, vés i posa't dins la dutxa abans que no et vegi el pare...

–Mare, no em vull dutxar... L'aigua està freda, i després em constipo! A més, l'altre dia van dir a les notícies que de rentar-te et vas desgastant fins a convertir-te en un nanet!

–No siguis rondinaire! I no m'agrada que diguis mentides! Cap a dins... Que jo encara

no conec ningú que s'hagi encongít de tant rentar-se!

En Josep es va ficar dins la banyera i es va mirar aquella mena de telèfon una estona. No hi havia més remei, si no, la seva mare li donaria un plat de bledes de postres: ecss!! Va agafar el sabó i se'l va ficar al cap. Amb força, va començar a rentar-se'l mentre un raig d'aigua marró li queia per darrere de les orelles. Mentre s'ensabonava es va mirar la botella de sabó; era la primera vegada que n'usava d'aquella marca: Gruny, deia l'etiqueta. «Quin nom més estrany», va pensar.

13

I de cop i volta, en Josep es va començar a encongir com alguns pantalons que es fiquen dins de la rentadora i surten fets unes bermudes. A mesura que el sabó feia efecte, s'anava fent més i més petit, fins que va ser com un gra d'arròs. I abans que se'n pogués

adonar, s'havia escolat
pels forats del desguàs
i es perdia pel
clavegueram.

14

El sofà menjapersones

En Bernat i l'Eugeni, dos bessons molt trapelles, van arribar a casa més o menys a la mateixa hora que el seu amic Josep. Hi van entrar tranquil·lament mentre deixaven trossos de fang per tot el passadís i es van asseure al sofà del menjador. La seva mare no era a casa encara i, fins que no arribava, podien mirar la televisió. Van encendre l'aparell i es van asseure a mirar els dibuixos...

15

–No notes una olor estranya? –va preguntar l'Eugeni mentre ensumava.

–Una olor? –va respondre en Bernat.

–Sí, com de patates podrides...

–No, però veig unes taques estranyes aquí, al sofà...

–És fang! –va dir l'Eugeni.

16 I mentre pensaven en qui, com i on eren aquestes patates, i en qui, com i quan netejarien el sofà, els coixins del sofà van explotar com dos globus! Paammm!!! Un soroll aterridor! I en el seu lloc va aparèixer una banyera immensa amb un desguàs enorme semblant a la boca d'un túnel.

Els dos germans es van aixecar d'un bot i van córrer a amagar-se darrere de la taula. Al sofà-banyera, un moble entapissat de blau, d'un blau d'allò més bonic!, li van créixer, de cop i volta, uns braços primets com si estiguessin fets amb una mànega. Al final dels bracets hi havia unes mans amb uns dits molt llargs i prims... En Bernat i l'Eugeni es van mirar un segon, no s'ho podien creure!

–Potser li ha sabut greu que l’embrutéssim!! –va deixar anar en Bernat.

Abans que poguessin fer res, el sofà-banyera els tenia atrapats dins les seves mans. Com si fossin pardalets que volguessin escapar, feien força per alliberar-se, però tot era inútil. No podien fugir d’aquells dits que els estrenyien com si fossin urpes d’àliga. I encara que pugui semblar increïble, el sofà disfressat de banyera va treure un saler d’algun lloc i va enfarinar els dos nens amb una substància viscosa.

En Bernat i l’Eugeni cridaven espantats mentre veien com aquella substància blanquinosa els feia cada vegada més petits. Quan ja eren de la grandària d’un mosquit adult nascut a Barcelona (perquè els de Tortosa són més grans), aquell moble aterridor que la mare s’havia encapritxat a entapisar de blau, d’un blau d’allò més bonic!, els

va tirar pel forat del desguàs d'aquella banyera que havia aparegut de qui sap on!

18

